

Thơ Duyên

Chiều mộng hòa thơ trên nhánh duyên
Cây me ríu rít cặp chim chuyền
Đỏ trời xanh ngọc qua muôn lá
Thu đến -- nơi nơi động tiếng huyền.

Con đường nhỏ nhỏ, gió xiêu xiêu,
Lả lả cảnh hoang vắng trở chiều
Buổi ấy lòng ta nghe ý bạn
Lần đầu rung động nỗi thương yêu.

Em bước điem nhiên không vướng chân,
Anh đi lững đững chẳng theo gần,
Vô tâm -- nhưng giữa bài thơ dịu,
Anh với em như một cặp vần.

Mây biếc về đâu bay gấp gấp,
Con cò trên ruộng cánh phân vân.
Chim nghe trời rộng giang thêm cánh,
Hoa lạnh chiều thừa sương xuống dần.

Ai hay tuy lặng bước thu êm,
Tuy chẳng bằng nhân gạ tỏ niêm,
Trông thấy chiều hôm ngơ ngẩn vậy,
Lòng anh thôi đã cưới lòng em.

Xuân Diệu